

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3003/2020
23.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Славица Крупез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж рр 43719 од 17.01.2020. године, на седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж рр 43719 од 17.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж рр 43719 од 17.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж рр 43719 од 17.01.2020. године усвојена је жалба тужилаца и пресуда Основног суда у Чачку Прр1 39/19 од 19.06.2019. године преиначена тако што је усвојен тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Чачку у предмету Ст 4/2010, исплати потраживање чија висина је утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 14.05.2007. године и то тужиоцу АА у износу од 206.430,02 динара, а тужиљи ББ износ од 39.471,01 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.02.2019. године, до исплате на терет буџетских средстава РС намењених покрићу текућих расхода Привредног суда у Чачку, осим расхода за запослене и текуће одржавање објекта и опреме. Одбијен је захтев за законску затезну камату на досуђени износ почев од 14.05.2007. године до 24.02.2019. године. Обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 19.125,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана и потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14). Наиме, побијаном одлуком одлучено је о накнади материјалне штете настале због повреде права на суђење у разумном року, и утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужилаца другостепени суд је одлучио уз правилну примену материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба за накнаду материјалне штете поднета је 25.02.2019. године. Вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 245.901,03 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

